

# Η ΠΡΟΣ ΚΥΡΙΟΝ ΕΚΔΗΜΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΘΕΟΔΩΡΗΤΟΥ ΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΚΑΤΑ ΜΟΝΑΣ

Τήν 10.30 μ.μ. νυκτερινήν ὥραν τῆς Τετάρτης, 25<sup>ης</sup> Ἰανουαρίου/ 7<sup>ης</sup> Φεβρουαρίου 2024, ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Συμεών Κατὰ Μόνας Ἀρχιμανδρίτης Θεοδώρητος.

Ἡ Νεκρώσιμος αὐτοῦ Ἀκολουθία ἐψάλη τήν 10.30 π.μ. ὥραν τῆς Πέμπτης 26<sup>ης</sup> Ἰανουαρίου/ 8<sup>ης</sup> Φεβρουαρίου 2024 εἰς τό ἐντός τοῦ Κεντρικοῦ Μοναστηρίου παρεκκλήσιον τῆς Ἀγίας Θέκλης, προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συνιερουργούντων τῶν Ἀγιοταφитῶν Ἀρχιερέων καί ἄλλων Ἀγιοταφитῶν Πατέρων, τῇ τιμητικῇ παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Δημητρίου Ἀγγελοσοπούλου καί τῇ συμπροσευχῇ μοναζουσῶν καί λαϊκῶν τῆς Ἑλληνικῆς παροικίας τῶν Ἱεροσολύμων.

Τόν Ἐπικήδειον ἐξεφώνησεν ὁ Γέρων Ἀρχιγραμματεὺς Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος, ἐν ᾧ ἀναφέρονται τὰ τῆς βιοτῆς καί τῆς δραστηριότητος αὐτοῦ ὡς Ἀγιοταφίτου καί ἡγουμένου τῆς Μονῆς Ἀγίου Συμεών Κατὰ Μόνας ὡς ἔπεται:

«Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Σεβάσμιοι Ἀρχιερεῖς,

κ. Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος,

Σεβαστοί Πατέρες,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἰστάμεθα δακρύζοντες πρό τοῦ σεπτοῦ σκηνώματος τοῦ ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν Θεοδώρητου ἱερομονάχου, ὡς ὁ Κύριος ἡμῶν πρό τοῦ τάφου τοῦ τετραήμερου φίλου Αὐτοῦ Λαζάρου. Ἀθυμοῦμεν ἐπὶ τῷ χωρισμῷ, ὡς οἱ μαθηταί τοῦ Χριστοῦ μετά τήν ἔνδοξον Ἀνάληψιν Αὐτοῦ. Ἀναλογιζόμεθα ἀνθρωπίνως ὅτι ὄντως μέγα καί φοβερόν τό τοῦ θανάτου μυστήριον. Διερωτώμεθα πῶς διασπᾶται ἡ ἀρμονικωτάτη συμφυία ψυχῆς καί σώματος, πῶς ἡ ψυχὴ βιαίως χωρίζεται τοῦ σώματος, πῶς ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς παρακοῆς καί τῆς πτώσεως ἐπέφερεν εἰς ἑαυτόν τόν θάνατον καί ἤκουσε παρά τοῦ Δημιουργοῦ καί Πλάστου του τό : «γῆ εἶ καί εἰς γῆν ἀπελεύση», ( Γεν. 3, 19 ).

Εἰς τὰ ἐρωτήματα ταῦτα τοῦ ἀνθρωπίνου προβληματισμοῦ ἔρχεται ὡς ἀπάντησις τό πρόσωπον, ἡ διδασκαλία καί τό ἔργον Αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τό γεγονός ὅτι συγκαταβαίνων ὁ Θεός εἰς τό γένος ἡμῶν, ἠὺςπλαγχνίσθη ἡμᾶς καί ἐν Χριστῷ τῷ Μονογενεῖ Υἱῷ καί Λόγῳ Αὐτοῦ ὡμοιώθη πρὸς ἡμᾶς τούς ἀνθρώπους. Προσέλαβεν ἐν τῇ Ἐνανθρωπήσει τήν ἀνθρωπίνην φύσιν καί σάρκα ἡμῶν καί διὰ τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ ἀνέστυρεν ἡμᾶς ἀπό τοῦ Ἄιδου καί ἔχαρίσατο ἡμῖν τήν ἐν οὐρανοῖς καί παρ' Αὐτῷ αἰώνιον ζωὴν καί ἀνάπαυσιν.

Ἡ ἀλήθεια αὕτη ἀπεκαλύφθη εἰς τοὺς ἀγίους μαθητάς καί ἀποστόλους τοῦ Χριστοῦ. Οὗτοι κατεστάθησαν αὐτόπται καί αὐτήκοοι μάρτυρες οὐχί μόνον τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί Αὐτοῦ τοῦ Θεανθρωπίνου προσώπου Αὐτοῦ. Εἶδον καί ἐψηλάφησαν Αὐτόν ἐν τῇ ἐπιγείῳ ζωῇ καί θεραπευτικῇ καί λυτρωτικῇ δράσει Αὐτοῦ, ἀλλά καί ἐν τῇ Ἀναστασίμῳ «ἐτέρα μορφή Αὐτοῦ» (Μάρκ. 16, 12). «Ἡ πίστις εἰς τὴν σώζουσαν ἀλήθειαν ταύτην ἀποτελεῖ παραμυθίαν, ἐλπίδα καί δύναμιν πρὸς ἀψήφισιν τοῦ φόβου τοῦ θανάτου καί δὴ καί αὐτοῦ τοῦ μαρτυρικοῦ. Ἡ Ἐνανθρώπησις, ἡ Σταύρωσις καί ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ συγκροτοῦν, συγκρατοῦν καί συνέχουν ὅλον τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

Τὴν πίστιν ταύτην ἐνεκολπώθη καί ὁ ἀγαπητός, πολίος καί σεβαστός ἐκλιπὼν ἀδελφός ἡμῶν Ἀρχιμανδρίτης Θεοδώρητος, καθότι οὗτος ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἐχειροθετήθη μοναχός εἰς τὴν ἱεράν Μονὴν Τρωοδιτίσσης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου. Ἐκ ταύτης ἦλθε διὰ θεραπείαν τῆς ἐπισφαλοῦς ὑγείας τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ εἰς τό ἐν Ὑρεϊνῇ Ἰσραηλινόν νοσοκομεῖον Χαντάσσα. Εἰς τό ἐξῆς, τῇ προτροπῇ τοῦ Γέροντος αὐτοῦ ἱερομονάχου Παγκρατίου, τόν ὁποῖον λίαν ἠύλαβεῖτο, ἐζήτησε καί ἐνετάχθη εἰς τὴν Ἀγιοταφίτικὴν ἡμῶν Ἀδελφότητα ὀλίγον μετὰ τό ἔτος 1967. Ταύτην διηκόνησε εἰς διαφόρους διακονίας μετὰ ζήλου καί ἀφοσιώσεως, ὑπερβαίνων τὰς δυσκολίας τῆς ὑγείας αὐτοῦ. Ὡς Παιδονόμος ἐν τῇ Πατριαρχικῇ Σχολῇ, ὡς ἐφημέριος εἰς τὴν ἱεράν Μονὴν τῆς Μεγάλης Παναγίας ἐπὶ ἔτη, ὡς μέλος τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου, διορισθεὶς ὑπὸ τῆς Α. Θ. Μακαριότητος τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Θεοφίλου. Κυρίως δέ ὡς ἡγούμενος τῆς ἱερᾶς Μονῆς ἀγίου Συμεὼν τοῦ Θεοδόχου εἰς Καταμόνας συνεχῶς καί ἀδιακόπως ἀπὸ τοῦ ἔτους 1979. Τὴν Μονὴν ταύτην καί τόν ναόν αὐτῆς διετήρησεν ὡς λειτουργικόν κέντρον τῆς ἐν Καταμόνας Ἑλληνικῆς Κοινότητος τῶν Ἱεροσολύμων, ὡς ἦτο ἀνέκαθεν καί ὡς Προσκυνηματικόν κέντρον διὰ τοὺς ἀφικνουμένους ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων χωρῶν προσκυνητάς. Ἐπροστάτευσε δέ αὐτὴν ἐκ τῶν ἔξωθεν ὑποβλεπόντων αὐτήν, λόγῳ τῆς ἱστορικῆς θέσεως αὐτῆς. Ἀξιοποιῶν εὐσυνειδήτως τὰς δωρεὰς τῶν προσκυνητῶν, μὴ παραλείπων ἐν ταύτῳ νὰ ἐλεῇ τοὺς δεομένους, ἀνεκαίνισε τόν ναόν αὐτῆς καί ἐνεπλούτισε τὰς ἀγιογραφίας αὐτοῦ. Πολλὰς δέ ἐπετέλεσε ἐξωτερικὰς ἐπισκευὰς πρὸς συντήρησιν καί καλλωπισμόν αὐτῆς. Χάρις εἰς τὴν ἐπιμονὴν καί τὰς ἐνεργείας αὐτοῦ τό Πατριαρχεῖον κατῴρθωσε τό δυσκατόρθωτον, τὴν ἀπόκτησιν δηλονότι τεμαχίου λειψάνου τοῦ ἀγίου Συμεὼν τοῦ Θεοδόχου παρὰ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κροατίας τό ἔτος 2010, φυλασσομένου ὡς θησαυροῦ τῆς Μονῆς, τῆς ἀνακομιδῆς αὐτοῦ ἑορταζομένης τὴν 25ην Σεπτεμβρίου ἐκάστου ἔτους.

Ἐπὶ τὰ ἀγαθὰ ἔργα τῆς ζωῆς αὐτοῦ ταῦτα, ἐπὶ τό ἔντιμον καί ἐνάρετον μοναχικόν καί ἱερατικόν ἥθος αὐτοῦ καί ἐπὶ τὴν ἀγόγγυστον ὑπομονὴν καί καρτερίαν αὐτοῦ εἰς τὰς ἐπὶ πολλὰ ἔτη δοκιμασίας τῆς ὑγείας αὐτοῦ καί ἐπὶ τὴν μέριμναν αὐτοῦ δι' ἐβδομαδιαίαν θείαν Λειτουργίαν ἐν τῇ Μονῇ καί θείαν κοινωνίαν ὑπ' αὐτοῦ κλινήρους ὄντος, παρακαλοῦμεν τόν φιλόανθρωπον Θεόν ἡμῶν, ὅπως ἐπίδῃ καί συγχωρήσῃ αὐτῷ εἴτι ὡς ἄνθρωπος ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως ἡμαρτεν καί κατατάξῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν χώρᾳ ζώντων μετὰ ὁσίων καί δικαίων ἐν ἀπολαύσει καί ἀγαλλιάσει τοῦ ἱλαροῦ φωτός τῆς τρισηλίου δόξης Αὐτοῦ, ἀποδίδων αὐτῷ τόν τῆς δικαιοσύνης στέφανον, «ὃν ἀποδώσῃ πᾶσι τοῖς ἡγαπηκόσι τὴν ἐπιφάνειαν Αὐτοῦ». Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη !»

Τῆς ἐξοδίου νεκρικῆς πομπῆς προΐστατο ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος καί ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Μαδάβων κ. Ἀριστόβουλος πρὸς τὴν Ἀγίαν Σιών, ἔνθα ἐνεταφιάσθη εἰς τό Κοιμητήριον τῶν

Πατέρων.

Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη!

**Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας**